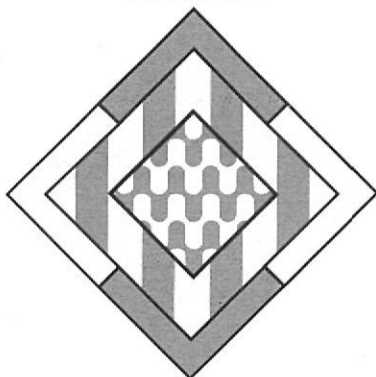
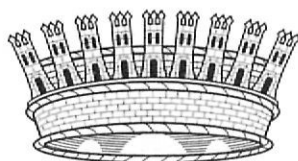

Història

Un nou escut per a la Diputació de Girona

Armand de Fluvià

La Diputació de Girona ha modificat l'escut que ha estat utilitzant, en diferents versions, des de la seva creació, i n'ha estrenat un de nou, adaptació de l'anterior a la ciència heràldica i a la normativa catalana. Per a tal fi s'han seguit tots els tràmits legals previstos, singularment els del reglament aprovat per decret de la Generalitat de 25 de novembre de 1991, entre els quals figura el preceptiu informe tècnic de la Direcció General d'Administració Local sobre el contingut i la forma de l'escut, que s'ha previst que fos l'adequat a una vegueria si, en el futur, es creés aquesta institució. El redactor de l'esmentat informe, el conseller heràldic Armand de Fluvià, exposa en aquest article el com i el perquè de l'escut que va proposar i que es correspon amb el que ha estat aprovat.

Oficialització dels símbols

L'any 1981, el Govern de Catalunya va aconseguir la transferència de la competència per oficialitzar els símbols representatius dels ens locals territorials del Principat, i el 1987 el Parlament de Catalunya va aprovar la Llei Municipal i de Règim Local, en la qual estableix que per aprovar-los o modificar-los se seguirà un procediment anàleg a l'establert per al canvi de noms dels municipis. Aquest Reglament va ésser aprovat per decret de 25/11/1991, prèvia consulta a les diputacions provincials, les universitats, la Federació i l'Associació de Municipis, l'Institut d'Estudis Catalans i altres organismes catalans.

Com és conegut, les diputacions provincials es van crear amb caràcter definitiu el 1833, amb la nova divisió provincial espanyola i després d'una sèrie de canvis i de vicissituds. Des d'aleshores, la Diputació Provincial de Girona ha emprat, generalment i per la informació que he pogut aplegar, escuts dels tipus anomenat quadrilong francès, d'or, 4 pals de gules i ressaltant sobre el tot un escussó, en forma de losange, vairat d'argent de gules. L'escut va encartutxat, timbrat amb una corona de duc i acompanyat de dues branques, l'una que sembla d'alzina i l'altra que sembla de llorer.

L'escut heràldic i l'emblema

S'ha de dir d'entrada que —cal desitjar-ho— a un dissenyador gràfic un encàrrec així només li fan una vegada al llarg de la seva vida professional. Cal dir també que per a un gironí de la Rambla afeccionat a la història medieval de la ciutat i dels *comtats* que l'envolten això és tot un privilegi.

Pel que fa a la normalització dels escuts per a les diputacions catalanes (la primera a fer-ho ha estat la de Girona), ha estat l'Armand de Fluvià, conseller heràldic de Catalunya i tota una autoritat en la matèria, qui n'ha dictat l'estructura i l'acoloriment, tot seguint les normes heràldiques oportunes, fruit del rigor històric i normatiu i no pas de capricis estètics, com molt sovint s'havia fet fins ara, en transformar de vegades un escut provincial en una mena d'amanida barroca. La resolució gràfica ha consistit en la creació d'una corona mural de nou torres (nova en l'heràldica catalana) tot seguint l'estil de dibuix heràldic català, el proporcionament de les *diferents parts, així com dels gruixos de les línies, a fi de fer-lo reproducible en petit format* i l'acoloriment de l'escut segons uns codis Pantone preestablerts. A més, se n'ha elaborat una versió més *luxosa* en quadricromia, diferenciada només en la degradació dels colors per aconseguir un cert efecte tridimensional.

L'escut que el ple de la Diputació va aprovar servirà per identificar aquesta corporació en actes protocol·laris i de representació, i figurarà en la retolació de l'edifici de presidència —Can Fom—. Pel que fa a papereria, l'escut a quatre colors es reserva a les targetes, sobres i paper de carta del president.

Els suposats mèrits creatius i gràfics del projecte resideixen bàsicament en el desenvolupament d'un emblema per a ús ordinari de la corporació, la qual cosa consisteix a desenvolupar a partir de l'escut heràldic una marca (coneguda popularment com a *logotip*) prou eficaç en totes les mides, de fàcil identificació i aplicació i sense costos de reproducció innecessaris.

Primerament calia geometritzar i simplificar l'escut al màxim sense renunciar a la seva estructura original: generar diferents masses, equilibrar els espais buits o eliminar punts i línies que puguin desaparèixer en reduir l'emblema en papereria i premsa fins a un mínim d'un centímetre, o perdre qualitat en segells de goma, en fax o en missatgeria electrònica en baixa resolució. El color només podia sortir d'un dels continguts en l'escut, és a dir, el groc o el vermell. Descartat el groc per la seva poca llegibilitat sobre superfícies clares, només quedava el vermell, això sí, un «Pantone 1805C», un to i un matis de vermell una mica més elegant.

A partir d'aquí, la marca resultant es complementa amb el text (això sí que és, tècnicament, el logotip) «Diputació de Girona» escrit en tipografia Helvètica en negreta, tot buscant la màxima llegibilitat i la màxima neutralitat. També se'n van elaborar diferents versions compositives *perquè el grup s'adaptés bé a espais de proporcions també diverses*.

Xavier Roqueta,

dissenyador gràfic i industrial i tècnic de difusió de la Diputació de Girona.

Actualment i des de fa pocs anys, la Diputació usa una mena d'emblema, que no és res més que una modificació, deformació i simplificació de l'escut emprat anteriorment, en forma d'escut quadrilong ibèric amb un cairó els vèrtexs del qual tocaven les vores superior i laterals, que dins portava quatre faixes onades abscisses no heràldiques. De la boca inferior sortien quatre rectangles verticals que pretenien ser *—imago—, sense aconseguir-ho*, el senyal dels Quatre Pals. Damunt l'escut hi havia, posades horitzontalment, cinc rodones que possiblement volien representar, també sense aconseguir-ho, una corona.

La Diputació, en data de 15 de febrer d'enguany, va emetre un decret sol·licitant de la Direcció General d'Administració Local l'informe tècnic preceptiu per tal de canviar l'escut que estava utilitzant i adaptar-lo a la ciència heràldica i a la normativa catalana. L'informe el vaig signar el 7 de març.

Seguint la línia dels criteris establerts per als escuts municipals i comarcals, els de les quatre diputacions provincials o els de les vegueries —quan aquestes, arribat el cas, s'estableixin per substituir-les—, caldrà fixar una diferència per tal de facilitar-ne la distinció, i en aquest sentit crec que la millor seria una bordura quarterada d'or i de gules, i per timbre una corona mural de nou torres vistes. *I així com el senyal dels Quatre Pals no figura dins el camper de cap dels escuts comarcals, penso que sí que hauria de blasonar-se, com a camper comú, als escuts de les diputacions o als veguerials, i el senyal diferenciador entre les diputacions o vegueries hauria de blasonar-se dins un escussó caironat.*

Ara bé, quin hauria d'ésser aquest senyal diferenciador pel que fa a les actuals diputacions?

Tenint en compte que no hi ha fonaments o antecedents històrics

anterior a la reforma borbònica del 1833, que va instituir les províncies en substitució dels corregiments establerts arran dels decrets de la Nova Planta; *considerant que actualment, totes les diputacions provincials fan servir uns escuts en els quals és inclòs el senyal de la capital provincial* (la creu plena de Barcelona, el vairat en pal d'or i de gules de Tarragona, el ram de tres flors de liri de Lleida i el vairat d'argent i de gules de Girona), i considerant també la inescapable solució d'aplegar en un mateix escut les armories pròpies de tots els partits judicials de cada província —adoptada en algun moment per alguna diputació provincial—, crec que el millor i més adient seria mante-

nir el senyal propi de la capital provincial dins l'escussó esmentat de les diputacions provincials, tenint en compte també que aquestes es designen precisament pel nom de la respectiva capital de província.

Per tot això, al meu informe per a la Diputació de Girona he organitzat un escut blasonat de la manera següent: Escut caironat: d'or, 4 pals de gules i un escussó caironat vairat d'argent i de gules; la bordura quarterada de gules i d'or. Per timbre, una corona mural de província.

Armand de Fluvià i Escorsa és conseller heràldic i president de la Societat Catalana de Genealogia, Heràldica, Sigil·lografia i Vexil·lologia.